

som en væsentlig forudsætning for den kommende regionsplanlægning.

Til § 63.

Bestemmelsen er enslydende med § 46 i forslag I.

En del af de kortlægningsopgaver, som skal udføres, vil have en sådan karakter, at de bedst kan udføres i et samarbejde mellem amtsrådene. Det kan f. eks. dreje sig om undersøgelser af vandløb, som løber gennem flere amtskommuner. På grund af den betydning sådanne undersøgelser vil have for indsatsen imod forurening, har man fundet det hensigtsmæssigt at give ministeren mulighed for at tage initiativ til iværksættelse af sådanne undersøgelser og i forbindelse hermed at fastsætte udgiftsfordelingen mellem de berørte amtsråd. Navnlig efter at recipientbeskyttelsen af vandløb m. v. er overført til dette lovforslag, vil bestemmelsen være af betydning.

Bestemmelsen svarer i princippet til § 7, stk. 2, i den gældende lov om vandforsyning, hvorefter ministeren „kan bestemme, at en kommune eller en gruppe af kommuner i fællesskab skal iværksætte undersøgelser af de mulige vandforekomster og udarbejde planer til dækning af områdets fremtidige vandforsyning og kan træffe bestemmelse om, hvorledes udgifterne ved undersøgelserne og planlægningen skal fordeles mellem kommunerne, herunder amtskommunerne“.

Til § 64.

Bestemmelsen er enslydende med § 47 i forslag I.

Oplysninger om forureningsforholdene vil kun til dels kunne erhverves gennem kortlægningen og den i § 52 nævnte almindelige oplysningspligt for alle udøvere af forurenende virksomhed. Man har derfor foreslået, at der skabes mulighed for iværksættelse af en anmeldelsesordning, hvorefter udøverne af virksomhederne selv skal tage initiativ til at underrette myndighederne om virksomhederne og deres emissioner.

For virksomheder, der er optaget på bilaget til loven, vil myndighederne modtage de nødvendige oplysninger som et led i godkendelsesproceduren. Tilsvarende gælder med hensyn til virksomheder m. v. som søger tilladelse til spildevandsudledning i medfør af § 18. Anmeldelsesordningen vil derfor navnlig kunne få selvstændig betydning for virksomheder, som ikke skal godkendes, det vil sige bestående virksomheder, som nok kan undergives godkendelsesbehandling efter § 36, men hvor beslutning herom endnu ikke er truffet.

Da man må påregne, at en anmeldelsesordning vil kræve et betydeligt administrativt forberedelsesarbejde, er det overladt til ministeren for forenings-

bekæmpelse at træffe bestemmelse om, hvorvidt og hvornår en sådan ordning kan iværksættes.

Anmeldelsen skal bl. a. indeholde fornødne oplysninger om virksomhedens placering og arbejdsprocesser, om emissionernes art og omfang, og risikobetonede forhold, om indretning og drift m. v. Anmeldelsespligten vil således bevirke, at udøvere af forurenende virksomheder selv må undersøge virksomhedens forhold og emissioner.

Til kapitel 10.

De gældende regler om myndighedernes virksomhed på miljøbeskyttelsens område indeholder kun i meget begrænset omfang forskrifter for myndighedernes beslutninger og formelle regler om, hvordan trufne beslutninger meddeles adressaten og eventuelt andre, samt hvilke oplysninger beslutningerne skal være ledsaget af. Da de beslutninger, som loven giver hjemmel til, kan være særdeles indgribende og have dybtgående konsekvenser, og da beslutningerne også kan vedrøre allerede etablerede forhold, er det vigtigt, at beslutningerne træffes og udformes på en klar og formelt uangribelig måde. Man har derfor anset det for nødvendigt, at bestemmelser herom optages i loven, navnlig så længe der ikke er fastsat generelle regler om disse emner for forvaltningen i sin helhed. Disse mere forvaltningsprocessuelle regler skal tjene retssikkerhedshensynet. Bestemmelserne vedrører alle beslutninger, der træffes efter lovens regler, eller med hjemmel i forskrifter fastsat i medfør af loven.

Til § 65.

Bestemmelsen svarer til § 48 i forslag I, dog således at der er foretaget mindre ændringer i stk. 2, der efter forslag I omfattede „vedkommende embedslæge samt andre myndigheder eller privatpersoner, som må antages at have en væsentlig interesse i at få kundskab om beslutningen.“

På grundlag af de hidtidige erfaringer med hensyn til myndighedernes — specielt sundhedskommissionernes — behandling af sager på disse områder, må det anses for ønskeligt, at det er fastslået, at beslutningerne skal meddeles skriftligt.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at underretning om beslutningen samtidig skal gives til vedkommende embedslæge samt andre interesserede myndigheder og privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i at få kundskab om beslutningen, skyldes hensynet til, at der bør være mulighed for at reagere imod beslutningen, eventuelt at indbringe den for højere myndighed. Nøjere at angive hvilke privatpersoner, der skal have meddelelse om beslutningen er næppe muligt i selve lo-